

Léto...

Po delší odmlce vás všechny zdravím, ať jste přátelé Ostašova, ostašovští přátelé anebo jenom něčí přátelé! Léto je téměř u konce a já bych se měla jako správná studená Švédka těšit na zimu, na místní plískanice, neprohrnuté cesty, den, který má 4 hodiny a neustávající sněhové přeháňky ...

No, něco na tom je, ale já bych vám ráda napsala o něčem úplně jiném, než je počasí, i když to s ním úzce souvisí. Na začátku prázdnin jsme se my, co spolu chodíme (rozuměj do spolku přátel Ostašova, nezaměňuj s druhým optimistickým spolkem), sešli k poslední předprázdninové schůzi, která se nesla v povznesené náladě z toho, co všechno se nám povedlo. Předsedkyně nás sice svým milým způsobem i pokárala za to, co všechno se nepovedlo - ale to ona musí, abychom nezpychli?.

Něco se snědlo, něco vypilo a schůze se protáhla do ranních hodin (alespoň pro některé z nás). Spolkovou činnost jsme (až na pár výjimek) na období prázdnin odpískali a těšili se, že budeme mít všichni víc času na věci, které nám kvůli ní utíkají. Ale mě přepadl podivný pocit smutku, že bych tyhle lidi, které jsem do té doby minimálně jednou týdně viděla, neměla vidět dva měsíce? Jak jsem posléze zjistila, přepadl tenhle pocit nejenom mě, ale i lidi, kteří kolem sebe mají rozvětvené rodiny nebo partu kamarádů. Nejdřív jsme se začali scházet: „jedu okolo, tak...“ a nakonec „my se stavíme“.

V konečném důsledku jsme se snad viděli víc, než když se organizovaně svoláváme. A za to vám díky, mí milí ostašovští přátelé, protože tohle je přesně to, proč tenhle spolek v prvopočátku vznikl. Aby se lidé scházeli, mluvili spolu a spolu něco tvořili pro místo, kde žijí. Přátelé jsou prý rodina, kterou si na rozdíl od naší biologické vybíráme. A já jsem ráda, že jsem si vybrala tak dobře! :-)

A teď zase alou do práce...!

Zdraví vás (dnes ne tolik) studená Švédka

Divadlo v kostele!

A proč ne?

Chtěla bych se s vámi podělit o zážitek, který ve mně zanechalo představení uspořádané naším Spolkem v kostele sv. Vojtěcha. Přiznám se, že mě, jako racionálně a v číslech uvažující bytost, by ani nenapadlo, zvát do kostela divadelní soubor. Nemám kolem sebe nikoho, kdo by divadlo nebo něco s kulturou souvisejícího dělal a dokud se na nějaké podobné akci neobjevím, nějak mi to nechybí (tímto se omlouvám kulturním duším našeho spolku). Ale je fakt, že jakmile dojde na začátek, „zdvihne se opona“ a z jeviště ke mně promluví herec, ocitnu se v jiném světě, ve světě, který s mým vlastním životem nemá nic společného a začnu žít život někoho jiného, alespoň na těch pár minut ...

A tak to bylo i s představením Vrabčák Edith divadelního souboru Silesia z Ostravy. Byla jsem v kostele od začátku a sledovala pana herce (Jiří Vobecký), jak pobíhá po scéně a soustředí se. Byl to obyčejný, až nezajímavý muž, v davu bych ho lehce přehlédla. Ale jakmile se „zdvihla opona“, tento pán se rozzářil a velmi zvučným a příjemným hlasem začal mluvit o tom, že divadlo je tu pro všechny, dá se hrát o všem a všude, na náměstích, v kulturních stáncích, a třeba i v kostele ... Představení, které následovalo, pojednávalo o životě Edith Piaf a paní herečka Ludmila Forétková - ztvárňující postavu slavné šansoniérky - dala do své role opravdu vše. Písně střídaly dojemné scény ze života zpěvačky a sváděly k zamyšlení. Někdo se dokonce neubránil slzám.

Po vystoupení jsme pro účinkující připravili občerstvení, při kterém jsme si povídali. Zprvu nenápadný pan Vobecký nám vyprávěl o historii a sv. Vojtěchovi, o tom, jak překládá divadelní hry z polštiny nebo chorvatštiny a jenom tu chvíli, kdy jsem se účastnila jeho hovoru o dnešním divadle, autorských právech a všem možném, mě nesmírně obohatil. Protože nejenom jídlem a pitím je živ člověk, jak řekl klasik, ale i uměním. A já k tomu dodávám: i poznáváním nových lidí, setkáváním se s nimi a alespoň na chvíli přemýšlením o věcech, na které při běžném životě nezbyde čas. S lidmi, kteří mají co říct. A těch není v dnešní době mnoho.

Proto až budeme zase příště pořádat v kostele nějakou kulturní akci, přijďte! Tito lidé, kteří za námi přijedou třeba (v případě DS Silesia doslova) až z druhé strany republiky, si váží každého z nás, kdo „zvedne zadek od televize, od seriálu, přijde a zaplatí v dnešní nelehké době vstupné“. A na chvíli začne přemýšlet jinak. Možná i líp.

Tak na brzkou shledanou, třeba 8. 9. při vystoupení vokální skupiny Akcent zase jak jinak v kostele....

... se těší studená Švédka